VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPÍTKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam, 14. szám. Ára 30 fillér 1951 április 4.

Munkával védd meg a szovjet néptől kapott szabadságot

Adonv felső ívvel, az előtt lelnünk a pentelei lennsek és a lennsikei a város. Megpillantod, szívedbe árban és elégedettség lóltözik a lelkiállapot: „A mi városunk!"

Gondolsze arra, lok nyiltak utat a szocialista város előtt?

A szakadékos, meredek partfaltol tarvd a zöldelő ragyvő partszegélyt a a szélesen hömpölygő Dunai, amely lőzed fog szolgálni, ha majd szeszélyes vizmosta partban felépül a hősöke kikötő.

Gondolsze arra, kik tettek szabadda a folyót?

Kint, a gyár területén szaporán lerakva a betont, hadd álhassanak mennél hamarabb a kettesek, mert már megformáltad magadban a füsöket és elképzeled amint a roppant csarnokban ütöz a angó csepek közöttt, fáted lakásodat, a lombos erdőt, a virágzó kertet, mosolygó gyermekedet.

Gondolsze arra, kik áldoztak meszed ezt a jövőt?

Egyszerű sírkövek sorakoznak a falu szélén, ezdesukon a munkások vörös csillaga. Akik alattuk porladnak, azokat hiába várták haza a büszkő aranyto tarar mezőkre, a Don bedves partjára, vagy a moszkvai gyárak csengő-bongó műhelyeibe. Ők folyt ki vérük, egy dunament magyar falu határában, hogy a te véred hangra gyulhasson, hogy előtted kibontolion az élet minden szépsége, hogy mi éljünk és szabadok legyünk végre. Szülőhonyi megvetőtt magyarok

Négyszáz év hosszú idő Négyszázszor ragadó hosszú hőrtön. Ennyi idő alatt mélyen belevagódtl a hazba a bilincs és minden szabadulási kísérlet után jobban belemélyed. Dicsőségel emlékszünk az olyan évszámokra mint 1705, 1848, 1919. Valahányszor akaukra sürüsödjöt az elvesztett szabadság íze, valahányszor megrohant a szabadság vágya, valahányszor megráztuk nehéz bilincsenket. De minden ilyen lázadás után, csak mélyebbre süllyedtünk, nagyobbat bukunk, egyre nagyobb lett az elmaradás, egyre kegyetlenebbek a vért habzsoló kodítóval szovetkezett úri börtönőrök.

Kitejezhet-e hát bármilyen szó mindedig sohasem érzett érzésünket, ha a legnagyobb napra gondolunk, amelyen hősi testvéri kezek levertek négyszázéves bilincsenket, kisöpörték az idegen megszállókat és elkergettük gyülöltt úri vérszopóinkat? Ki tudjuk-e mondani, mit jelent nekünk 1945 április 4?

Most, a hatodik évfordulón, régen várt szabadságunk hatodik születésnapján, nemzeti létünk leghatásosabb ajándékunkat, a Dunai Vasmű-et, emlékezve körben forró hálánk és szeretetünk száll az emberi szabadság földjén, a nemzeti tuggetlenség kerény őrsereg, a nagy szovjet nép felé. Gondolatban megszorítjuk a kezét. Annak, akinek parancsára a Szovjet Hadsereg visszaadta nekünk, idegenek és árulók bitorolta hazánkat — Annak, aki vigszaadta nekünk, a magyar munkásoknak és parasztoknak a hős vezéri, a legelső magyar emberi, proletárok példaképének, Rákosi Mátyásunkat.

Hálánk és egész szívünk szeretete a szabadító Sztálinnak!

Ez a hála és ez a szeretet itt, a szocialista város teremtésének vérrel szentelt szintérén, téglába és vasbetonba épül. Felajánlások és túlteljesítések adnak alakot a szabadság és a szabadítók köszöntésének. Minden ujabb százalék, minden egyes ő betonkeret, minden egyes terven felül falba illesztett tégla, minden egyes méterrel hosszabb út, vagy vasúti vágány — eselekvő köszönet, mert védelme az áldozattal, szovjet emberek áldozatával kivivott szabadságunk. Védelme az április 1-én történt nagy igazságszolgáltatásnak, amely elégtételt adott a Dózsa-éknak, Rákóczi-eknek, Petőfi-eknek, Ságvári-aknak. A Dunai Vasmű a függetlenség, a szabadság és a szabadságot szülő és oltalmazó bécse vára. Erősítsd hát ezt a várat, mert ezt várak tőled 1514-ben legyilkolt őseid, 1919 véres ősszén meghányott apáid, ezt követelik tőled gyermekeid és utódaid, ezt követelik szerte a hazában munkások parasztestvéreid. Ezt várják tőled az érted halt szovjet katonák, a szovjet nép százmilliói, a testvéri kínaiak, a harcoló koreaiak, a lengyelek, csehszlovákok, románok, bolgárok, albánok és a szabadságban élő németek. Ezt várják az imperialista elnyomás alatt küzdő munkások és parasztok milliárdnyi tömege, a gyarmati rabságban sínylődő népek, arabok, afrikai és amerikai négerek és malájok — ezt várja tőled az egész békére áhitozó, békért és életért küzdő emberiség.

Dunai Vasmű építője! Emlékezzél a szovjet hősök áldozatára, kivivott szabadságodra, mindnyájunk jövőjének és boldogságának születésnapjára. Április 4-re itt minden talpalatnyi rögért testvéri vér hullott, minden darab tégláért testvéri vér hullott, hogy szabadok legyünk és szabadok legyenek a vért habzsoló kodítóval szovetkezett úri börtönőrök.

Kitejezhet-e hát bármilyen szó mindedig sohasem érzett érzésünket, ha a legnagyobb napra gondolunk, amelyen hősi testvéri kezek levertek négyszázéves bilincsenket, kisöpörték az idegen megszállókat és elkergettük gyülöltt úri vérszopóinkat? Ki tudjuk-e mondani, mit jelent nekünk 1945 április 4?

Most, a hatodik évfordulón, régen várt szabadságunk hatodik születésnapján, nemzeti létünk leghatásosabb ajándékát, a Dunai Vasmű-et, emlékezve körben forró hálánk és szeretetünk száll az emberi szabadság földjén, a nemzeti tuggetlenség kerény őrsereg, a nagy szovjet nép felé. Gondolatban megszorítjuk a kezét. Annak, akinek parancsára a Szovjet Hadsereg visszaadta nekünk, idegenek és árulók bitorolta hazánkat — Annak, aki vis

A pártalapszervezetek vezetőségeinek feladatai a Dunai Vasmű építkezésén

Pártunk szervezeti szabályzata kimondja, hogy minden alapszervezet támogatja a Pártnak, a tömegek között folytatott politikai, agitációs, propaganda és szervezési munka elvegzésében.

Ismerjék meg a tervet

A Dunai Vasmű-építkezés alapszervezeti pártvezetőségi tagjainak éppen ezért meg kell tanulniok az irányítási, a vezetési, hogy minél hatarozottabb munkaterületük - gazdává váljanak. Ezt még nem mondhatjuk el vezetőségi tagjainkról. Alapszervi vezetőségi tagjaink nem ismerik eléggé a munkaprogrammot, a tervet saját munkaterületükön. Így természetesen nem tudják a dolgozókat megnyerni a munka lelkiségi elvégzésére. Szükséges, hogy többet és alaposabban foglalkozzanak a termelessel és egyes esetekben kérjék meg a főépítésvezetőket, hogy ismertessék velük részletesen a havi, vagy a negyedévi terveket.

A feladatok végrehajtásához a titkár elvtársak megfelelő aktivákat, tehát munkatársakat alkalmazzanak magukk melle és szekre az uj munkatársakra is bizzanak batran egy-egy feladat végrehajtását. Egyedül pártszervezetet irányitani és vezetni nem lehet. Erre legjobb példa a gyárépítkezésű Takács Zoltán titkár elvtárs kezdeti munkája, amikor minden kérdést egyedül akart megoldani. Munkáját elapozta és így annak ellenére, hogy éjszakákon at is dolgozott, nem volt képes a feladatokat megoldani. Mióta azonban Takács elvtárs és a pártvezetőség több tagjai megszívlelték a pártbizottság figyelmeztetését, egymással megosztják a munkát, egyre jobban végzik el feladatukat és egyre inkább válnak munkaterületük irányitóvá és gazdává. A vezetőség nagy türelemmel kell, hogy kezelje az uj aktivistákat és az első feladatok végrehajtásában nyujtsanak korkét, gyakorlati segitséget.

A titkár irányítsa a népnevelőket

A vezetőség minden tagja vegyen részt pártmunkatúban a termelő munkában és idejének legnagyobb részét a dolgozók között töltse el. Szükséges, hogy gyakran látogassák meg a dolgozókat lakásukban is, mert az ilyen látogatások a dolgozók életének, problémáinak megismeréséhez vezetnek, amelyre minden pártszervezetnek irányító munkája közben szüksége van.

Igen jontos feladata a vezetőségnek, hogy jól szervezze a népnevelő- és pártcsoportokat és hogy azokat rendszeresen ellenőrizze. A népnevelők kiválogatása és beállítása ne legyen papirmunka, hanem az eleven életből induljon ki. Csak azokat állítsuk be népnevelőknek, akik a munkában, a fegyelemben és erkölcsi magatartásukban élen járnak és amellett a népnevelő munkát szívesen végzik. A népnevelők és a pártbizalmik alkotják Pártunk gerincét, ezért minden pártvezetőségi tagnak feladata, hogy az ő nevelésükre különös gondot fordítsanak. A népnevelők irányítása elsősorban a titkár feladata. Ezt nem ismerte fel a Mélyépítő I. sz. alapszervezetének vezetősége akkor, amikor a népnevelőértekezlet megtartását a műhelybizottsága bizta és a pártvezetőség tagjai az értekezleten részt sem vettek. Az ilyen megoldás a népnevelő munka lebecsülését jelenti, mely semmi esetre sem segíti elő a népnevelő munka megjavitását és kiszélesítését. A népnevelőértekezletet a párttitkár elvtárs tartsa meg, a beszámolót pedig a többi vezetőségi tag bevonásával a legnagyobb gondossággal készítse el.

Tartsanak rendszeresen vezetőségi ülést

A vezetőség munkája megjavításának előfeltétele, hogy a vezetőség rendszeresen megiartsa, a vezetőségi összes tagjainak jelenlétében, a vezetőségi ülést. Ezeken az üléseken elsősorban a felső pártszervezetre eltaj hozó, hatarozatok végrehajtását tárgyalják meg úgy, hogy azokat a saját munkaterületükre konkretizálják és abból megszabják saját munkájukat az elkövetkező időkre. Fogjanak hozzanak a vezetőségi ülésen a termelés összes problémáival és egyes esetekben hívják meg a főépítésvezetőt, aki a termelésben való jártasságával elősegitheti a vezetőségi munkáját.

A havonta megtartott taggyűlésekre a vezetőség közösen, úgy körülkitüléssel készüljön fel, előre határozzák meg a taggyűlés egész menetrendjét, a titkár pedig a taggyűlési beszámolóban vesse fel a pártszervezet és a munkahelyek összes kérdéseit. A taggyűlés az alapszervezet irányítója, vezetője és komoly segitséget nyujt a vezetőség munkájához, ha kellő gondal előkészítik. A taggyűlésen hozzanak hatarozatot az egyes feladatok megoldására, jelöljék meg a felelőst és a végrehajtás határidőjét. A taggyűlés előkészítésébe be kell vonni az összes aktivistákat, elsősorban a pártbizalmiakat.

Alapos munkával készítsék elő a tagjelöltfelvételt

A taggyűlésnek egyik igen fontos feladata a tag- és tagjelöltfelvétel. A taggyűlésre csak olyan tagjelöltfelvétel javaslata kerüljön, melyet a vezetőség már elbirált. A tagjelöltfelvételt egész hónapon át rendszeres munkával kell előkészíteni, nem pedig a taggyűlést megelőző napon, ahogy ez ma még gyakran előfordul. Tagjelöltnek javasolják a munkahely legjobb dolgozóit, akik jó munkájuk mellett valamelyik tömegszervezetben társadalmi munkát is végeznek. Itt elsősorban a DISZ-ben működő fiatalokra gondolunk. Minden munkahelyen sok jó munkás, brigádvezető és sztahánovista van meg, akik kellő nevelés után Pártunknak tagjelöltjei, majd tagjai is lehetnek. Azokat pedig, akiket tagjelöltnek felvettek, azonnal meg kell bízni pártmunkával, mert ezek az elvtársak büszkék arra, hogy Pártunk tagjelöltjei és szívesen végzik a pártmunkát.

Az ifjúság nevelése a vezetőség elsőrangú feladata

A vezetőség munkájában egy pillanatra sem feledkezzen meg arról, hogy az építkezésünk ifjúsági építkezés, tehát munkájukban a DISZ-t az eddiginél nagyobb mértékben kell támogatni. Segitséget kell nyujtani a DISZ-titkárnak, meg kell beszélni vele az előttünk álló feladatokat és segiteni kell neki a feladatok megoldásában.

Az ifjúság nevelése a vezetőség elsőrangú feladata. Bátran támaszkodjanak vezetőségeink a fiatalság egészséges, harcos lendületére, mert ez megtörhetetlen saját munkájukat is.

Az elmondottakból látjuk, hogy az alapszervezetek vezetőire igen sokoldalú és bonyolult feladatok hárulnak. Csak megfontolt, tervszerű és kollektiv munkával lehet ezeket a feladatokat jól megoldani, emellett pedig szigorúan évenyesiteni kell az egyéni felelősségvállalást. Csak így lehet pártszervezeteinket erősíteni, az építkezés sikeres előrehaladásának pedig döntő előfeltétele az erős pártszervezet.

LOMBOS FERENC,
PB-titkár

Weisz Ottó sztahánovista kőművest kizárták a Pártból

A Magyar Dolgozók Pártja Dunai Vasmű építkezés 3-as alapszervezete kizárta a Párt tagjai sorából Weisz Ottó sztahánovista kőművest, mert csak a nagy lelesitmény elérésére törekedett brigádjával és gyenge minőségű falat rakott. Amikor ezért megbirálták, azt jelentette ki, hogy Maksimenko elvtárs sem rakott szebb falat, — lebecsülte a szovjet gyorsfalazó kőműves munkáját, nem alkalmazta, elsekélyesitette módszerét. Brigádja tagjait nem nevelte a kommunista magatartásra, rendszeresen késtek és hiányoztak a munkából, itak és pénzben kártyázták szálláshelyükön. Weisz Ottó pártcsoportvezető volt, de nem mutatott jó példát a pártonkívüli dolgozóknak.

*

A Dunai Vasmű építkezésén arányaiban kevés a párttag és éppen ez növeli meg a kommunisták felelősségét. A kommunisták kötelessége, hogy élen járjanak a termelésben, munkafegyelemben, példamutatóan viselkedjenek magánéletükben, — mert a pártonkívüliek a párttagok példáját követik. Az a kommunista, amelyik rossz példát mutat, nem méltó arra, hogy a Párt tagja maradjon.

Weisz Ottó rossz példát mutatott. Ezért már sokszor megbirálták. A birálatot szavakkal is el fogadta, önkritikát gyakorolt. De lendülete csak ideig óráig tartott. A birálat után néhány nappal újból rossz munkát végezte a munkáját. Hiába mutatott rá a pártbizottság, a DISZ-bizottság, a Dunai Vasmű Építője a hibáira. Minden párttag számára nagy tanulság ez, hogy hova vezet, ha valamelyik kommunista rosszul viszonyik a birálathoz és önbirálathoz. Weisz Ottó odáig jutott, hogy egyik nap a taggyűlésen — szinleg! — önbirálatot gyakorolt és másnap durván kiállotva vonta felelősségre brigádjának azokat a tagjait, akik a rádión keresztül megbirálták munkáját, viselkedését.

Ez oda vezetett, hogy hibáit takargatni akarta kenni. Többet jövetelt, mint amiért megdolgozott, — a rezsiórákat nyakra-főre kérte, a munkát meritagadta.

Brigádjának tagjait nem nevelte, hagyta, hogy züllésnek induljanak. — sőt velük tartott az ivásban és a kártyázásban. Magánéletében sem viselkedett kommunistához méltóan.

A rossz példát mutató párttagok alásnak a Párt tekintélyét. S a Párt erősödik azzal, ha az ilyen párttagokat kizárja soraiból.

A BÉKE GYŐZNI FOG!

A IV-es főépítkezés I-es békebizottsága jó meggyőzéssel készíti elő a békealáírás-gyűjtés sikerét

Nagy lelkesedéssel ült össze péntek este a IV-es főépítkezés békebizottsága. Nem hosszantartó szócsépléssel, hanem rövid, de annál tömörebb és pattogóbb szavakkal vázolták a bizottság tagjai a békealáírásgyűjtéssel kapcsolatos feladatokat. Moczuj József, a bizottság elnöke, sorravette azokat a barátokat, melyek az I-es békebizottság területét jelentik. — Úgy kell beszélni az elvtársakat — javasolta Matéicsa Géza, aki mindössze hűséves —, hogy egy jelöltebb bizottsági taghoz egy kevésbbé fejlett tag kerüljön az agitációs munka során. Így osztottak ki aztán a békebizottság tagjai egymás között az i-, i-, k-, l-, m-jelzésű barakkokat. Időpontot, találkozási helyet is pontosan megjelöltek. Számba vették azt is, hogy melyik este milyen előadottság, milyen szeminárium van, hogy látogatásuk eredményes legyen. A bizottság tagjai kidolgozták pontosan a békealáírásgyűjtést megelőző napok békecsata tervét.

Hatalmasak a béke erői

de nem szabad elbizakodnunk — mondta Moczuj József. A Szovjetunió napról napra ragyogóbbnál ragyogóbb győzelmeket viv ki a gigászi méretű építkezések terén. A népi demokráciák, közöttük hazánk is, gyönyörű eredményeket értek el az utóbbi évek folyamán. Legyőzhetetlen az állandóan növekvő béketábor ereje, de nem nyugszaznak az amerikai imperialisták és csatlósaik. Koreát szeretnének eltnálni Európából is. Levágott gyermekl és asszonyi fejekkel, a békét szerető emberek fejével szeretnék lit is az utak menitét szegélyezni. A Franco jármát nyögő spanyol munkások hatalmas megmozdulása, nem felszik az imperialista uraknak. Az angol háborús uszítók nyilnap hangoztatják, hogy számukra nem közömbös az, ami Spanyolországban történik. De nekünk sem közömbös! — Ezeket a mindennapi világpolitikai eseményeket vitatják meg az I-es békebizottság tagjai. Élesliik a meggyőzés fegyverét, felvértezik magukat a barákkagitációra.

Sztálin elvtárs szavait idézik

az ülésen résztvevők. — Bizony, nem elég csak óhajtani a békét — mondja idős Tenke Lajos, az elnök. — Tizenegy és fél évig katonáskodtam én a fiammal együtt annakidején. Átéltem a háborút minden borzalmát, éppen ezért nem kívánom én a háborút. Grótok, bárók voltak akkor a tisztek. Mást sem értettek, mint a népet nyúzni, meg sartantyús csizmában, korbácsval sétálni, a háború mészárszékére hajtani a dolgozó nép fiait. — De mára a helyzet — kapcsolódik a beszédbe Juhász Feri, a békebizottság egyik legfiatalabb tagja. — Munkás- és paraszt-emberek fiaiból kerülnek ki ma a szárazdosok, az ezredesek, a legmagasabbrangú katonatisztek! Mi, ha kell, batran, elszántan ragadjuk meg a béke és békebizottságtok lehetőségeit — Szabó elvtárs arról beszél, hogy a hatalmas, népeket felszabadító Szovjetunió az atomenergiát csak háborús, hanem békés célokra, a népek érdekében használja fel. — Ilegyeket, meg sváragokat tüntetnek el a föld szinéről a szovjet emberek, hogy kitünődnek varazsolják az életet. — A fiatalok között is vannak még sokan, akiknek mindezeket meg kell magyarázni — vág a beszélgetés közepébe Csendes elvtárs, a békebizottság propagandafelelőse. Köszáli János pedig már az ifjú város, a Dunai Vasmű építkezéséről beszél, mely a dolgozók számára a boldog, békés életet jelenti. — Most érzem igazán — mondja Köszáli —, hogy milyen jó érzés állandóan dolgozni, tudni azt, hogy holnapután is és mindig tesz munkám, keresetem, hogy tanulhatok, szórakozhatok. Sohasem lehetett volna ilyen életem a Horthy idején. Ezért az életért, mely napról napra szebb és csodálatosabb, mindenre kész vagyok.

— Tőlem is függ a béke győzelme

— mondja Barabás Lajos. — Sztálin elvtárs Moszkvában beszélt a béke és a háború kérdéséről, de Dunapentele nincs távol Moszkvától — és én hűséges, elszánt békeharcoskénti akarom követni Sztálin elvtárs szavait.

Nemcsak egy-két napig tart a békealáírásgyűjtés. — Erről beszélnek a békebizottság tagjai. Mi a feladat tehát. A multkori békealáírásgyűjtés idején nem végeztek elég felvilágositó munkát a békebizottságok. Most az a feladatunk, az a kötelességünk — fogalja össze Moczuj József a megbeszélést —, hogy egy-egy barakkban, egy-egy munkahelyen, egy-egy dolgozó társunkkal is hosszabban kell elbeszélgetni, hogy minden itt dolgozó, a béke városát, a béke műhelyeit építő fiatalok, asszonyok, férfiak, fiúk — megértsék azt, hogy milyen nagyjelentőségű az a pil anat, amikor nevüket írják a békeivre. Büszkeség és elszántság töltse el azokat, akik nevüket a békeivre írják! Ne felejtsék el a békebizottság tagjai — ha jó, meggyőző munkát akarnak végezni, hogy a naptól napra ragyogóbb eredményeket felmutató békeharc élén Sztálin elvtárs áll.

A IV-es főépítkezés I-es számú békebizottsága elindult, hogy meggyőzze, megnyerje a béke számára a fentnevezett barakkok lakóit. Fövesse példáját a 18-ból békebizottság

Sztálinnal a békéért!

TÓTH GYULA

CSABÁN ANNA BÁTOR KIÁLLÁSSAL ÉS SZERETETTEL NEVELI A FIATALOKAT

Sokfelől, az ország minden részéből jöttek azok, akik a Dunai Vasművet építik. Jöttek asszonyok, munkások, parasztok, a legtöbbnyire fiatalok. Számával és erejével dolgozunk az becsületes, hazájukat szerető emberek, lelkes, harcos ifjúmunkások, parasztfiatalok. Előtörtek olyanok is, akik kalandot, „valami ujat", könnyű életet keresnek itt, akiket máshonnan már kiveletek magunk közül a dolgozók, s itt akarnak valahogy „elöbbrejutni".

Leggeszdelmesebb fajtájuk a „munpi". Megérkezik, elmenek a kultúrterembe, ugakukba rakják a rifiló vánt, felükre a szélesbarimdjú kalapot és vonaglanak, mint az ördtek. Betegségük, az amerikai pojácák, az amerikai „élctforma" irodalta roszszabb bűrmulyen ragálusa betegségnél. Amerre járnak, mjomukban erkölcstelenség lettenj, a munkafegyelem megjazul — s nem egyszer esnek á'dozatul ennek a betegségnek becsületes, faluról most jelkerült parasztfiatalok is.

A kare folyik ellenük, s nem is eredménytelenül. A vonagló ördtekel kiseczik a fiatalok, megszegyenitik őket, a DISZ aktivistái beszélgetnek velük, próbálják megmagyarázni nekik, hogy igy becsületes fiatal nem viselkedhet. Néhánuat már elszavartak az épitkezésről a fiatalok, de nagyobbrészük nem „javitháatlan", hanem előbb-utóbb megérti, miről van szó. Különösen azok értik meg hamar, akik faluról jöttek, s itt találkoztak először ezekkel a pojácákkal, itt kerültek hatásuk alá.

Jómultkorában az MSZT előadást rendezett a Magasépítők kultúrtermében. Zsúfolásig megtelt a hatalmas terem, a dolgozók figyeltek. De hátul, a padsorok végén akadt néhány fiatal pár, akik sugdolóztak, nevetgeltek, s miattuk ott már nem lehetett hallani, miről beszél az előadó. Az egyik ilyen pár mellett ült Csabán Anna kommunista ifjúmunkáslány, brigádvezető. Egy darabig csak hallgatta őket, de aztán rájuk szólt:

— Miért viselkedtek ilyen csunyán, elvtársak, nem helyes, amit csináltok.

— Mi az, talán irigyled? — vágta vissza gorombán a fiú.

— Ez a csúfság, ahogyan ti viselkedtek, igazán nem irigyelnivaló, fent beszélnek, s itt miattatok egy szót sem lehet hallani!

Erre a fiú hirtelen felállt:

— Guere ki velem!

Csabán Anna is felállt, kimentek a teremből. Odakint megálltak egymással szemben, a magas, pólmegtermett parasztfiú és Csabán Anna, a fiatal, vékony, törékeny leány. A legény gúnyos hangon, kihúzva magát, igy kezdte:

— Mit szólnál, ha pofonvernélek?

Anna nem ijedt meg. Tudta, ha ez a nagyszájú, szé'esvállú legény bevátta igéretét, hot ő bizony rosszul járna. De tudta azt is, hogy igaza van.

— Mielőtt még pofonvernél, szeretnék veled beszélni egy kicsit.

— No, csak gyorsan, gyorsan.

— Ifjúmunkás vagy? — kérdezte Csabán elvtársnő.

— Az, mit akarsz vele?

— Büszkék arra a faluban, ahonnan jöttél, hogy te a Dunai Vasmű épitkezésnél dolgozol?

— Büszkék hát — válaszolta a fiú. Anna egy pillanatig hallgatott, aztán hirtelen felemelte a fejét, a fiú szeme közé nézett, s átforrósodott hangon vetette fel:

— Hát ha tudnák, hogy te hogyan viselkedsz itt, akkor nem lennének büszkék rád egy csepnet sem!

A fiú meghökkent a kemény hangon, hirtelen nem is válaszolt. Anna folytatta:

— Azt mondad, ifjúmunkás vagy, akkor hát példát kell mutatnod. Hogyan ülsz a termeléssel?

A nagukangú fiú most lecsendesedett. Válaszolt a kérdésre, kicsit zavartan.

— Még soha nem volt rám panasz a munkában...

— A termelésben megállod a helyed, hát itt akarod lerombolni tekintélyedet?

— Ez nem akarom... csak...

— A DISZ-be jársz?

— Nincs el szoktam menni.

— Járj el többet, ne csak néha. Ott sokat tudsz tanulni. Te továbbra is épiteni akarod a Vasművet, igaz?

— Igaz, persze, hogy akarom...

— Hát akkor másképp kell viselkednod, hogy méltó is legyél erre a megtiszteltetésre. Mondd, szereted te a szovjet emberekel?

A fiú zavartsága elült. Hirtelen meglátlálta a hangját, a szavát, de más volt ez a hang, mint az eleién. Nem úgy ült, szemben Csabán Annával, mint valami ellenséggel, hanem mint jóbarátlal, akitől tanulni lehet.

— Ha nem szerettem őket — válaszolta mosolyogva —, akkor nem jöttem volna ide épiteni.

— Látod, az előadás róluk szólt, a szovjet emberekről. S te nem tudnál egy szót sem mondani, amit hallottál, mert nem figyeltél, s miattad mások sem hallgathattak. Helyes, hogy szeretjek egymást, hiszen fiatalok vagytok, de ne zavarjátok az előadást, ne a jamptiktól tanuljatok, hanem a DISZ-esektől. Most menjünk vissza és ha'ugassuk tovább nyugodtan. Mit gondolsz, helyes volt, hogy kihivtál és pofon akartál ütni?

Ismét zavarba jött. Amig kezet nyujtott az ifjúmunkáslánynak, wentecetőzve mondta:

— Én nem is úgy gondo'tam, csak dühös voltam... ugye nem haragszol?

— Dehogy haragszom... Csak fuit, hogy igy viselkedtél. De magyarázd meg a kislánynak is, hogy viselkedjen máském.

Visszamentek a terembe. Csendesen, óvatosan ment bejelé a fiú is. Anna az „ifjúat" találta egész brigádját. A fiúk és lányok látták és hallották a tö'ténteket, s amikor Anniék kimentek, gyorsan ök is az a'tóhoz léptek, hogy ha szükség van rá, hát megadták vezetőjüket.

Valamennyien leültek, figyelték az előadást. Anna hallotta, amikor a fiú odaüsg'a a kislánynak: „Csst, majd az előadás után beszélgetünk, most figyelj!"

Azóta elég hosszú idő telt el. Csabán Anna és a fiu gyakran találkoztak, megál'ak beszélgetni néhány órára. Annát a pártbizottság kéthónapos iskolára küldte. Amikor onnan visszatérkezett, újra találkoztak. A fiú, aki nem tudta, hogy Anna pártiskolán volt, szemrehányóan fordult fe'éje:

— Mióta nem jösz a DISZ-be? Soha nem láttak ott téged, elvtársnő...

GÁL PÁL

Tervtúlteljesítést, anyagtakarékosságot vállaltak, párosversenyre léptek a brigádok a termelési értekezleteken

Március 27-én este 7 órakor termelési értekezletet tartott az 1-es építési vezetőség, a szállítási osztály és a kenvérgyári építkezés. 80—100 dolgozó együtt ösze a kilenc kocka 9-es szamu épületén. A május 1-i versenyfelajánlásokkal kapcsolatban folyt a megbeszélés. A termelési értekezlet résztvevői közül szep számmal szólaltak fel és tettek felajánlást.

Sugár István a kőműves átképzősök nevében vállalta, hogy az eddig kárhavesztt anyag 25 százalékát megtakarítják és versenyre hívnak ki egy másik kőműves átképzős brigádot.

Borbély elvtárs versenyre hívta ki a téglatároló telepeket a tisztaság fokozására. Ezekat mondotta Borbély elvtárs: *„Oda kell hatnunk, hogy a darab téglákat is felhasználjuk, különösen egyre nagyobb a jelentősége a takarékosságnak, a selejtcsökkentésnek most, amikor Rákosi és Gerő elvtársak is felhívják figyelmünket arra, hogy a felemelt ötéves terv milyen fegyelmezettséget és erőfeszítést követel tőnünk."*

Demeter elvtárs a szállítási osztály részéről szólalt fel. — Az eddigi selejtet 25 százalékkal csökkentjük — jelentette be a vállalást. Kérte, hogy a vállalatvezetőség küldjön ki egy bizottságot, mely megállapítja azt, hogy mennyi volt az eddigi selejt, hogy a szállítási osztály 25 százalékos felajánlása konkrét lehessen.

Jevzenovics Gyula, jól ismert sztahanovista falazó kőműves vállalta, hogy április 4-e után, amikor új munkaterületet kapnak, harmine kőművesnek adja át a sztahanovista munkamódszert.

Más helyeket is voltak termelési értekezletek. A 6-os építésvezetőség például azt vállalta, hogy április 4-re 10 darab baraklott felfalaznak, május 1-re pedig teljesen befejezik és négy brigádot szervesnek. Az eddigi 22.000 forintos megtakarítási felajánlást 40.000 forintra emelték. Balogh Géza munkavezető versenyre hívta ki az építkezés területén dolgozó munkavezetőket, vállalta, hogy munkaterületen nem lesznek 100 százalékon alul teljesítő brigádok és azt is vállalta, hogy az utóbbiak taborzott munkásokból új brigádokat szervez.

A D—15-ös építésvezetőség vállalta, hogy az április 4-re felajánlott 98.000 forintos megtakarítást május 1-e tiszteletére 188.000 forintra emeli.

A Gyárépítkezés területén Csorba Pál segédmunkás-brigádja, amely 21 főből áll és jelenleg betonozási végez, vállalta azt, hogy a május 16-ra előirányzott garázscsarnokok betonozását május 1-re elvégzik.

A felsorolt vállalások és versenykihívások azt bizonyítják, hogy dolgozóink, munkavezetőink is felismerték a május elseje órlási jelentőségét. Szükséges azonban rámutatni a hiányosságokra. Munkavezetőink, brigádvezetőink figyelmét jobban rá kell irányítani a versenyszervezés jelentőségére.

Nagy hiányosságok vannak még a tervfelbontás körül. Ezen a ponton a műszaki vezetőnek kell nagyobb támogatást adnia, hogy a dolgozók munkalendülete ne vesszen kárba, hogy konkrétabbak legyenek a felajánlások és versenykihívások: hogy sokkal teljesebb és átfogóbb rreiji legyen a műszakiak és a dolgozók együttműködése, mint a kongresszusi verseny folyamán.

Jelentés a két legjobb vasbetonszerelő brigád versenyéről

A Schmidt-brigád jár az élen, de a Dózsa-brigádban erősebb a fegyelem

Lapunk legutóbbi számában közöltük, hogy a két legjobb vasbetonszerelő-brigád versenybe lépett egymással. Eredményeiket minden héten kiértékelik és lapunk minden héten közli a versony eredményeit.

A legutóbbi héten a Schmidt-brigád ért el nagyobb teljesítményt. Százhetvenegy százalék a brigád átlagteljesítménye.

A Dózsa-brigád teljesítménye alacsonyabb, de ennek a brigádnak a tagjai teljesítették túl nagyobb mértékben a május elsejei vállalásukat. Feljánlották, hogy a munkásnemzetköziség ünnepéig 115 százalékra emelik teljesítményüket és már 153 százaléknál tartanak.

De a brigádok teljesítményét, eredményeit nemcsak azon kell ienérni, hogy hány százalékot teljesítetlek, hanem azon is, hogy hány órát dolgoztak. S bizony a Schmidt-brigád teljesítménye a nagyobb, de a munkafegyelem gyengébb a brigádban.

Az egyik esős napon azzal kezdődött a Schmidt brigád munkája — hogy kárommodtak, mert nem voll 22-es és 24-es vas a munkához. Ez nem az ő libájuk volt, hanem a Vasút Műtárgyak építésvezetőségéé. És nem szóltak előző este, hanem reggel mondták meg, hogy más munkahelyre kell menniök. Közlekedési nehézségek miatt

későbben — kileng óra tájban — indulhatlak volna el, de akkor már megvárlák az ebédet. Ez az ő libájuk. Két órakor érkeztek a másik munkahelyre és akkor is csak előkészítették a munkát.

„Ugy sem tudnánk visszamenni másnap, hogy még dolgozhassunk." Igy vélekedett a brigádvezető. Pedig másnap délben még elmehettek volna az ételszállító kocsival, ha időben nekikezdenek az alig egynapos munkához.

Ugyanezen a napon a Dózsa-brigád csupán másfél órát nem dolgozott. Csak akkor hagyták abba a munkát, amikor nagyon zuhogott az eső. Ezzel a szocialista munkafegyelem szép példáját mutatták.

Az élenjárók, a legjobbak felelősége a legnagyobb. Nekik kell a legjobb példát mutatniok a munkához való viszonyban, nekik kell a legfegyelmezettebben tekűzdenlök a nehézségeket.

Miért nincs létra a személyszállító gépkocsikon?

Rlika dolog, ha egy-egy személyszállító tehergépkocsin létra van. A dolgozóknak nyaklóró mulatványokat kell végezni, míg a kocsikra felmásznak, illetve leszállnak. Megkérdeztem a gépkocsivezetőt, hogy mi az oka, hogy nincs létra a kocsikhoz. A válasz az volt: azért nincs, mert ügyis ellopják. Én még eddig egyetlenegy esetet sem láttam, amikor valaki a kocsiról leszállva a hónaalá fogta volna a létrát és azzal ment volna a munkahelyre, vagy esetleg este haza a szállására. De ha félnek attól, hogy ellopják a létrát, akkor valamilyen módon láncolják oda a gépkocsihoz hogy ne tűnhessen el.

Azt hiszem, hogy valamennyi falubót bejáró dolgozótársaim nevében beszélek, ha azra kérem az illetékeseket, hogy sürgősen intézkedjenek a „létra ügyében", és ezzel mentesítsen bennünket a testi épségünket veszélyeztető tornamutatványoktól.

Tompa Miklósné

Az iskolaépítkezés két makacs anyagkezelője miatt állványozóbrigádom sok munkája veszett el

Sok hibát tapasztaltam a Dunai Vasmű építésénél az anyaggazdálkodás terén. Igaz, hogy ehhez hasonló építkezés még nem volt Magyarországon, de úgy vélem, hogy annál inkább jobban kellene megszervezni az anyagmozgatást. Március 20-án történt az az eset, mely arra késztet, hogy nyilvánosan világítsak rá ezekre a hibákra, melyek a versenymozgalmat akadályozzák és a vasmű építését késleltetik.

A központi telepen kifogyott az állványfa. Janicsek szaklátrassal, az iskola építkezés állványozó munkavezetőjével megbeszéltem, hogy ad állványanyagot, mert neki nincs rá szüksége, viszont nekünk sürgősen kellett. Egy kocsi és három embert elküldtem, hogy elhozzák a megbeszélt fát. Tizenegy órakor elmentek és tizenkettőkor üres kocsival jöttek vissza. Erre én is velük mentem. A két anyagkezelő hangoskodva rámtámadt, hogy menjek először Tárnok főépítésvezetőhöz. Rendben van mondom, de azért nem vagyok süket, megértem máskép is.

Az építésvezető megnyugtatott, hogy az anyagkezelő csoportvezetőt elküldi és az majd intézkedik. A kocsit ujból elküldtem s mondtam az embereknek, hogy azonnal rakodhatnak. Az anyagkezelők még mindig makacskodtak, hiába beszélt velük lanicsek is, újból Tárnok főépítésvezetőhöz küldtek. Türelmes ember vagyok, de erre kijöttem a sodromból. „Elég volt a sétából már" kiáltottam és az egyik anyagkezelő fenyegetőleg mondta, hogy menjek addig, míg jó dolgom van. Háromszor jártam Tárnok elvtársnál, míg kiaptam az állványanyagot. Ekkor már két óra volt. Három ember egy lovaskocsival 3 óra hosszat állt hiába és közben az állványozó csoportom tagjai is várlak az anyagra. Ilyesmiknek nem szabad előfordulnia, amikor minden perc kihasználására nagy szükség van.

KATO SANDOR
IV. főépítésvezetőség
állványozó csoportvezető.

Szállítólevél nélkül visznek anyagot, de az őrség ellenőrzését zaklatásnak veszik

Alig három hete, hogy a Vasmű főbejáratához kerültem, mint őr. Kötelességem ellenőrizni, hogy idegen személyek a vállalat területére engedély nélkül ne léphessenek be. Továbbá azt, hogy a vállalat területéről építkezési anyagok ne kerüljenek ki. Az őrtársaimmal együtt mi szeretnénk a feladatunkat lelkiismeretesen teljesíteni, de ehhez az elvtársak segítsége és fegyelmezettsége kell. Sajnos többizben tapasztaljuk, hogy az elvtársak bennünket csak egy zakláto személynek tekintenek. Kérjük az elvtársakat, hogy mutassanak fel igazolványt. Gorombáskodással vagy vicccel ne akarják elütni az igazolítatást.

A szállításról nem is beszélek, ahol rengeteg szállítás történik szállítólevél nélkül. Ha mi ezt ellenőrizzük, meg kell üket állítani, mig a szállítólevél előkerül. Ez egy csomó időt vesz igénybe, tehát a termelés rovására megy.

Kérjük munkánkban az elvtársak segítségét, mert mi, őrök, felelősségteljes munkánkkal akarunk az ötéves tervünk, szocialista városunk felépítéséhez hozzájárulni.

STALLERER LASZLO

Négy és fél órát állt egy kocsi a szigeten a bürokrácia miatt

Március 20-án, csütörtökön egy gumikerekű lovaskocsinak 30 db. csatornacsövet kellett volna szállítani a 15-ös munkahelyre. Csomai főépítésvezető mérnök telefonon elintézte, hogy a csövet megkapja. A kocsi már 10 órakor a szigeten volt. A bevsztott hét elvtárs felrakta a csöveket. A kapunál azonban az őr engedély nélkül nem engedte ki a kocsit. Az eső kezdett esni, az emberek, a lovak ázlak-fázlak. Egy elvtárs elment az irodába, ahonnan elküldték a gondnokot a melletti lévő raktárhoz. Ott, a raktáros azt felelte — ő nem érdekli, semmi köze hozzá. Közben elindult a másik elvtárs is, hogy kilépési engedélyt szerezzen.

Végül délután 3-kor kilépési cédula birtokában kimehettek a kapun. Helyes, ha arra ügyelünk, hogy ne vigyenek ki illetéktelenül anyagot a szigetről. De nem helyes, sőt bürokrácia az, hogy négy és fél órát hagyták várni a kocsi kísérő három dolgozót és magát a kocsist is.

Sajnos, nem tudtam a „felelőtlen" felelősnek megtudni a nevét, de a szíget nem olyan nagy, s remélem, aki a szigetet ismer az illető és a jövőben nem engedi meg, hogy sok drága munkaóra kárhavesszen.

G. I.

TÓTH ELVTÁRS ÉLETE IS JÓRAFORDULT 1945 ÁPRILIS 4-ÉN

Tóth József 12 családos, 43 éves kubikos. Édesapja vörösőr volt, s ezért 19-ben, a proletárdiktatúra bukása után három évre bebörtönözték. Tóth elvtársnak élete a multban csupa szenvedés volt. Alig élt el tizéves, már egy 80 hadas kubikusz került cselédnek. Tizenhárom éves volt, amikor egy papi káplánra került, ahol munka után az istállóban aludt és maradék ételen élt. Ahogy felnőtt, megszökött és Pécsre ment, ahol nyolc évig kubikolt, majd később egy téglagyárban futó volt, 60 filléres napszámbérért. Mikor megnősült Tóth elvtárs, még nehezebb lett az élete. Akkortájban építkezéseken dolgozott és a Balaton partjon villákat épített a kiváltságosoknak, ő maga pedig családjával együtt egy düledező vályogviskóban lakott, melynek nádtetőzete már elrohadt és ha esett az eső, a szobában is állt a víz. Majd később Pestre került. O is és feleksége is dolgozott, de alig kereslek meg a kenyérre valót. Kisfia, a helyes Józska sorbanállt, hogy egynehány kiló faforgácsot tudjon hazavinni. Otthon a három gyerek rongyosan és éhesen fázott. Tóth elvtárs sokszor éhesen ment el hazulról, hogy egy darab kenyérrel több jussor a gyerekeknek Es ha a kis Józsival ment az utcán és kisfia a fényes kirakatokban meglátta a cukrot, vagy a játékszereket és igy szólt: „apu, vegyél nekem ilyet" — akkor Tóth elvtárs szíve összeszorult és gyorsabb lépésekkel haladt tovább, mósrol kezdett beszélni, hogy Józska szíve ne fájjon.

Tóth elvtárs zúgolódott, szervezett és ezért bebörtönözték. 1942-ben pedig büntető századdal kiküldtek a Szovjetunió ellen a frontra. Tóth elvtárs megfogadta, hogy nem harcol a szovjet ember ellen, mert már apjától hallotta, hogy a Szovjetunióban a dolgozóknak munkája és kenyere is van. Megszökött és 1945-ig Romániában bujkált, mig fel nem szabaditotta a Vörös Hadsereg.

Mihelyt megtehette, Tóth elvtárs hazasietett. Nagy volt az örőm a családban, mert nemcsak az apa jött haza, hanem a szovjet katonák szabadságot is hoztak a családnak. Azóta nagy fordulat történt Tóth elvtárséknál. A sázadi gyerekekből erős, egészséges fijak váltak. János, a legnagyobb, az AVH-nál alhadnagy, Józska politikai előadó, egy leány már férjnél van, egy pedig menyasszony. A többi még tanul. Csak a 18 hónapos kis Juliska van odahaza, de nemsokára már ő is óvodába fog járni.

Büszkén mondja Tóth elvtárs, hogy feleségével együtt 1945 óta párttag és ma már a családban hat kommunista van. De majd ha Juliskának 18 éves lesz, 14 párttag lesz a családban — mondja - büszkeséggel Tóth elvtárs.

Tóth elvtárs a felszabadulás után részt vett a földosztásban, ő maga is földet kapott. Később DEFOSZ-titkár lett és az elmult év ősze óta már sok fiatal küldött a Vasműhöz dolgozni. Tóth elvtárs januárban úgy határozott, hogy ő maga is eljön. Tudta azt, hogy ha elmegy dolgozni a Vasműhöz, az egész embert kíván és ezért földjét beadta a szövetkezetnek. Tóth elvtárs jól állja meg a helyét, itt a Vasműnél is, a kongresszusi versenyben 176 százaléket ért el és most a felszabadulás ünnepére vállalta új brigádjával, hogy még teljebb emeli a teljesítményét. Már a vállalt 180 százalékot márcelus utolsó hetében túlteljesítette. Ezenkívül pedig hosszúlejáratú párosverseny-szerződést kötött a brigádja az L. Szász-brigáddal.

— Utojára húsvékor mentem haza — mondja Tóth elvtárs és tovább beszél. — Jól meg voltam rakva, sok csomagot vittem, hisz vittem az asszonynak ruháravalót, a férjhezmenő leányomnak ágyhuzatra valót, Pistikének ruhát, Mariskának kabátot, Juliskának pedig kis cipőt és cukrot. S mert János fiam irt, hogy ő is hazajön, vittem neki 100 darab Kossuthot. De magamról sem feledkeztem meg, mert a barna ruhámhoz szép inget vittem, 1200 forintot fizetésemből még 150 forintot hazavittem az asszonynak. Nagy volt az örőm odahaza. Józsi fiam is megjött és egy rádióval ajándékozta meg édesanyját.

Otthon még arról beszéltek Tóth elvtársék, hogy ha majd az egész család a Vasműhöz költözik, melyik hában fognak lakni. Először a Duna felől akart lakni Tóth elvtárs, de később, mikor elhatározta, hogy szakmát tanul és véglegesen itt marad a Vasműnél, úgy határozott, hogy majd olyan házban fog lakni, ahonnan állandóan a gyár füstölgő kéményeit láthatja. Tóth elvtárs hirtelen másról kerd beszélni. Azt mondja: — A legiontosabbról majdnem megieledkeztem. Tizenkettedik gyermekemnek, Juliskának népünk vezére, Rákosi elvtárs a keresztapja Es ezt úgy fogom meghálálni, Rákosi elvtársnak, hogy hű harcost nevelek Juliskából, Pártunknak és népünknek.

Végül pedig azt mondja Tóth elvtárs: — Ezt mind azért mondtam el, hogy megláss, mit jelent számomra 1945 április 4-e, amikor életem sorsa jórafordult. — Ezekkel a szavakkal válik el Tóth elvtárs tőlem: — Elvtárs, ha szovjet sírt látsz, vedd le a kalapodat, vedd le azok előtt a bátor hősök előtt, akik életüket áldozták fel miértünk, a mi szabadságunkért!

Gönczi Ferenc

KEDVES SOFŐR ELVTÁRSAK!

Üres autóval száguldotok hazafelé az egyenes országúton és nem tesztek meg azt, hogyha egy fáradt munkás felkérdezkedik az autókra, felvennétek. Vagy ha a Mélyépítőkhöz mentek, a kocsilokra kizárólag a betonütőpítők ülhetnek fel. Megtörtént az, hogy egy olyan elvtárs kérte a felvételét a kocsira, akinek gipszbe volt téve a lába és elutasitottátok a fentemlitett kijelentéssel a ezért több kilometert gyalog, sántítva kellett megtennie.

Ezt tudom, hogy nem kellemes megállni, mert a megálás időt vesz igénybe. Természetes, hogy amikor megrakott lehavatóval jöttök és igyekeztek, hogy minél hamarább a megadott helyre szállításlok az anyagot, illetőleg nem kivánjuk tőletek, hogy meg álljatok. Leginkább estére vonatkozik, amikor üres az autótok, s mennek haza a munkások, bizony munka után jólesik, ha nem kell kelik ki ométereket megtenni.

Végezetül meg szeretném jegyzni, hogy helyes volna, ha a rendszámlábtikat minden nap megtisztiltanálok a sártól, mert ezen keresztül megtudhattunk, hogy ki volt az a szaklárs, aki a fuluál a Magasépítőig (20-án) kétrázsa szenet szórt el, ki volt az, aki a törőtlábú dolgozó nem vette fel és ki az, aki a kanyarban a megengedett sebességnél is gyorsabban hajtott.

De nem általánosítunk, mert vannak olyan elvtársak, akik szívesen tesznek elegel a dolgozók kérelmének, első szavukra felengedik őket az autóra, hogy ezzel is segítségére legyenek munkástársaiknak.

Remélem, hogy ezeknek az elvtársaknak nemsokára követői lesznek.

FERENC

AZ ERDÉSZET DOLGOZÓI

vállalták, hogy teljesítményüket április 1-re 110 százalékról 125 százalékra emelik. Vállalásukat már az elmúlt héten teljesítették. Gyorsabban ültelik az erdő fáit, mely a gyárat és a várost elválasztja egymástól, megtisztítja a lakótelep levegőjét.

Büszke vagyok, hogy katonasorba értem

MEGKAPTAM A BEHÍVÓMAT. Egész délelőtt ródert lapátoskáztunk. Szaladva jártunk, hogy megtartsuk a brigád eltökéltségét. Jóizűen elbeszélgettünk a szállásunkon, amikor belépett a postás. „Itt akik Regán Sándor" — kérdezte. „Én vagyok" — ugrottam fel az asztal mellől és vártam, hogy otthonról érkezett levelet, vagy csomagszállítószelvényt nyom a kezembe. Ellenőrzi végignézett rajtam, mintha azt mérlegelné, képes vagyok-e valami nehéz feladatra, amilyennel még eddig nem találkoztam. A tán a táskájába nyúlt és kivett egy bélyeges, pecsétes fehér papírt. „Itt a behívója!"

Katonának megyek. — kiáltottam boldogan a fiúknak. Körülvettek és csodálkozva, meglepődve nézegettek a fehér lapot. „Néhány nap és már el is megyek" — magyarázta nevetve. A brigád tagjai nem nevettek velem. Nem értettem, hogy miért. Hisz olyan nagy boldogság az, hogy a néphadseregben szolgálhatok. Egész délután azt énekelgettem, hogy „Elmegyek én katonának. Farkas Mihály honvédjának..." Még gyorsabban toltam a talicskát mint délelőtt. A bevonulásig már nem volt sok idő, s addig még jobban ki akartam venni a részem a munkából.

Nem gondoltam én mindig ilyen bőrömmel arra, hogy valamikor majd katona leszek. A felszabadulás előtt sokat beszéltek arról a leszerelteknek, hogy milyen keserves, megalázó a „bajuk" élete. Úgy is gondolta mindig a katonaiskolásra, mint – hároom évi szenvedésre, amiben keresztül kell esnie a szegény emberfiának.

HOGYAN LETT A BATYAM KATONA a multban? Elmondom elvtársak. Szomorú, de nagyon tanulságos történet. Miska, az alig huszéves fegénybátyám negyvenegy egyik tavaszi napján a vasútállomásról karikával hazafelé biciklijén. Az útszélről jegyző meg a felesége az országúton szólítgatták. A bátyám tudj közel hajtott hozzájuk — legénykedésből. Nem tudom pontosan, megfogta vagy lefröccsöte-e a jegyző, — de azt tudom, hogy a jegyző megállíttatta és háromkodva ütésre emelte a botját. Bátyámban felforrt a méreg. Elkapta a botot és neki akart rontani a jegyzőnek. Úgy fogták le az arrajárók. „Ne kezdj ki az urakkal, bajod lesz belőle." Úgy is lett. A jegyző irhatott valamilyen katonai hatóságnak, s a bátyámat kéthét multva elvitték katonának. Amikor három hónap multva hazajött, arról panaszkodott, hogy sokszor „feltettek", kiköröttek — s megesett, hogy gúzsba kötöttek, térde alá botot dugtak és úgy két szék közé tettek.

Ilyen volt a katonáskodás a multban S a katonákat azért küldték harcolni, hogy az urak hatalmát védjék. Hogy a Majlátk grófek intézője zavartalanul elbocsáthasson minden eszközöket, aki az igazságos bérét követel, — mint ahogy megtette az apámmal.

A VOROS CSILLAGOS SZOVJET KATONAK napsugaras, boldog életet hoztak nekunk! Földet kaptunk s házhelyet. Uj házat építettünk és minden nap jöttünk — (ami szélnál csak nagy ünnepen adódott elő). Ezt a boldog életet meg kell védeni, ezért szívesen megy katonának minden magyar fiú. Egy barátom önként jelentkezett. Két éve volt ez és azóta állandnagy, politikai tiszt lett. Ha találkozom vele, mindig hív, hogy legyek katona, készüljek úgy a béke védelmére, hogy megtanulom a fegyverforgatást. O mesélte, hogy most a gyakorlatok után tanuló, olvasótermek, sakk, ping-pong és más játékok várják a honvédeket.

Régóta ismerik a falunkban azt a közmondást, hogy „aki nem volt katona, nem is ember". Ezt a multban csak a korhacsos öreg, a görbebotos jegyző és talpnyalók hajtogatták. Ma az egyszerű emberek közmondása lett. Nem veszik szószerint — de mégis, akik nem váltak be a sorozáson, a kertek alatt mentek haza. En büszke voltam, mert bevináltam.

GYARBA KERULTEM, Budapesten kezdtem dolgozni. Mennyivel más volt ez, mint summásnak lenni, vagy napszámba járni. A multév őszén Rákosi elvtárs hívó szavára eljöttem a Dunai Vasművet építeni. Minden eszembe jutott, ami itt Dunapentelen történt velem. A fáztás a szigelen téligérő sárban... A sztáj ini műszak... Küzdelem a kongresszusi zászlóért. A kongresszusi hét első napján súlyos vasvöveket raktunk le. Vagy 30—40 méternyire kellett vinni. Javaslatoma egy gurulópályát készített a brigád s nem vállon vittük, hanem guritottuk a csöveket. Négyszáznyolcvan százalékot értünk el ezen a napon. Mégis megelőztek harminccal a Partizánék. Másnap túl hagyuk le őket s az Olajos-brigádé, a miénk lett a zászló.

A fiúk, akikkel együtt küzdöttem, este is a közöl elválta szomorúságával fordultak felém. „Ne búsúljatok — mondtam nekik. Jó helyre megyek. Szükség van arra, hogy megtanuljak a Haza védelmét." — Belátták, hogy nincs okuk a fejlődatásra. Felébredt bennük a büszkeség, hogy a brigád egy katonát ad a néphadseregnek.

„Légy olyan jó katona, amilyen jól dolgozta!" — ezzel búcsúztattak. Igy válaszoltam: „Megtanulom jól a fegyverforgatást és a néphadseregben védem amit építettünk, s amit építeni fogunk — védem a békét."

VEDEM A BEKET... Nem tudtam nekik elmondani, hogy mit gondolok én, amikor ezt mondom. Segédmunkásként jöttünk ide a gyárból és szakmunkásként akarunk dolgozni a Dunai Vasműben, amit építünk. En fegyverrel érködöm azon, hogy Varga elvtárs öntő, Nagy János esztergályos legyen... A brigád négy tagja villanygép. A lányok takarítottak, de fúrsaim meggyőztek őket, hogy felelősségteljesebb munkát vállaljanak. Géppisztollyal a kezemben vigyázok arra, hogy a szocialista város új, nagy házaiban boldogan éljenek majd az ifjú házastársak és boldog, nyugodt legyen gyermekeik élete. Nem engedjük, hogy Titék ránk törjenek. Koreára gondolunk és keményebben markoljuk a fegyvert, védjük a határainkat.

— ORIZZETEK MEG AZ ELSOSEGET — ezzel búcsúztam el a brigád tagjaitól — dolgozzatok jól. Sokszor meglátogatlak majd benneteket s ha ideérek az idő, újra beállok közétek.

Néhány napra most a szülőimhez utazok. De nem sokáig leszek otthon. Alig várom, hogy egyenruhába öltözhessek. Ugy tudtok el, hogy inkább egy fél nappal előbb, mint egy fél órával később érjek a kaszárnyába. Büszke vagyok, hogy katonasorba értem, hogy katona lettem.

Elmondta Regán Sándor

A béke legyőzhetetlen erejét hirdeti az új Kína kiállítás

Az Uj Kina kiállítás Mao Ce Tung szabad és győzelmes népének, a Szovjetunió vezette béketábor hatalmas seregének első közvetlen találkozása a magyar néppel.

A kiállítás csodálatos anyaga, e'nitárja a nagy kínai nép forradalmian megváltozott életét, régi, hagyományokon újjászületelett kultúráját és meggyözően bizonyítja a Kínai Kommunista Párt irányító szerepét, valamint a Szovjetunió segítségének számtalan megnyilvánulását.

Nagy esemény volt ez a kiállítás a nemzetközi békemozgalomnak is. Húsz teremben vannak kiállítva azok a gyönyörű tárgyak, melyek a hatalmas Kina multját, jelenét és jövőjét mutatják. Láthatunk gyönyörű selyemszőnyegeket, melyeket a kínai munkások szőttek a multban; melynek viseléséhez csak az uralkodó osztályoknak volt joguk. Láthatunk gyönyörű porcelánokat, ivegből készült szőlőfürtöt, virágzó barackfaágat, festményeket és fametszeteket láthatunk, melynek titkai apáról fiúra szálltak.

Kínában sok irástudatlan volt, de a nép ilaj gondolatait és érzéseit kezük által készített fametszeteken rögzítették le. A fametszetek közül a forradalom és tüzvészek következtében nagyrésze elpusztult. Ezeken a fametszeteken megmutatták, hogy annak ellenére, hogy Kínában sok rizs termett, hiszen Kina a rizs hazája, a nép mégis éhezett és nyomorban élt.

A festmények visszatükrözik azokat a hősi harcokat, melyeket a kínai nép egyszerű fiai folytattak hazájuk felszabadításáért. De láthatjuk az országépítő munkát is. A nők éppen úgy, mint a Szovjetunió és a népi demokráciákban egyenrangunk a férfiakkal, kivészik részüket a békeharcból. Kínában is, a kommunisták járnak el példával. Szun Jat Szen asszony, aki a vasúti békekongresszuson küldöttként vett részt; Szun Jat Szen maga is két éven át fegyverrel a kezében harcolt a népek szabadságáért.

Ma már uj kultúra bontakozik ki mindenhol. Azt is bemutatja, az Uj Kina kiállítás, a kínai egyetemeken és a népi iskolákon, már a kínai munkás és parasztszülők gyermekei tanulnak. Tanulnak, mert tudják, hogy a szocializmust csak művelt dolgozók építhetik. Epítenek, de ha kell fegyverrel is megvédik munkájukat, az uj, szabad hazájukat.

Megkezdődik nemsokára a békeívek aláírása. Engemet, az Uj Kina kiállítás arra tanít, hogyha kell a fegyvert is győzelmesen forgassam.

En nem akarok uj városromokat, kiégett házakat, romhalmazokat látni! En békét akarok: nyugodt, boldog építő békét!

Szabadságt
NADASDI LAJOSNE
MNDSZ-ügyvezető

Uj motoros kör alakult a szabadságharcos kongresszus tiszteletére

„... Lángoljon fel arcotok,
bátor szabadságharcosok..."

Ezt a dalt zengik minden kedd és péntek este az SZHSZ motorosKör fiataljai összejöveteleiken.

A Dunai Vasmű fiataljai nemcsak a termelésben veszik ki részüket, hanem mellé fegyvertársaivá akarnak válni néphadseregünknek is. A motorosKörre 27-en jelentkeztek, hogy kiképzésükkel is előkészítsék a rájuk váró megtiszelő feladatot: bekénk védelmezői néphadseregünk katonái legyenek.

Lövei elvtárs, a kör politikai felelőse beszélt a bajtársakhoz:

„Pártunk kongresszusa új feladatokat jelölt meg számunkra. Ezek közé tartozik Szövetségünk erősítése, hogy a Dunai Vasműnél a dolgozók széles tömegeit bevonjuk néphadseregünk tartalékának táborába. *Hogyan segíti a motorosKör elvégezni ezt a feladatot, az SZHSZ kongresszusának tiszteletére?"*

Egymásután röppentek a szavak, lelkes vállalások hangzottak el. Czinger bajtárs 20 uj tag beszervezését vállalta. Eles bajtárs — aki a betonkeverő brigádtól vállalt 140 százalék helyett, teljesítményét 170 százalékra emelte, szintén az uj tagok növelésével akarja erősíteni a Szövetséget — és 10 uj tag beszervezését vállalta. Lövei, Kocsi és F. Nagy bajtársak közösen felajánlották egy uj motorosKörnek kongresszusig való megszervezés, és beindítását.

Az egész teremben mosolygós arcú, jó hangulatú fiatalok.

A kongresszus előtti héten lebonyolításra kerülő versenyről folyik a vita, melyre az építkezésről 15-en neveztek be. A teremben újra csend van. Az asztalra szegeződnek a szemporok: különböző motoralkatrészekre, melyekkel ma fognak megismerkedni. Kocsi bajtárs, a szakmai oktató magyarázza a sebességváltó részeit, működését, az előfordulló hibákat.

„Hogyan kell a sebességet váltani? Mi a fokozatosság?" A ceruzák sebesen szaladnak a füzetlapon. Es lejegyzik a hallottakat. Az előadás végeztével kézről-kézre jár az alkatrész, nézegetik, forgatják, vitatkoznak a bajtársak. Búcsúzáskor ismét felhangzik 27 torokból vidámau a szabadságharcos induló:

„Lángoljon fel arcotok,
bátor szabadságharcosok."

★

A motorKör tagjai helyláltják a vállalásukért és a SZHSZ kongresszusra felajánlásukat teljesítették, sőt túlteljesítették. Ily a megnevezett uj motorosKörben 32 fiatal tanul. F. Nagy bajtárs öt tag helyett 25 dolgozót győzött meg annak fontosságáról, hogy a szabadságharcosok táborába lépjen.

— Mérei —

Sport- és kultúrhírek

Április 4-én, a felszabadulás ünnepi délutánján, bemutató mérkőzéseket vívnak a helyi sport- és kultúrcsoportok: futball-, röplabda-, asztalitenisz mérkőzések lesznek. Este 16 órai kezdettel a Magasépítő kultúrtermében szórakoztatják dolgozóinkat a helyi kultúrcsoportok.

★

A Magyar Ládó április 8-án, a Kossuth-adón 1.45 perckor ajándékműsort küld a Dunamenti Magasépítési Vállalat dolgozóinak. A műsor keretében hírez dalköltők beszélnek Tokl-Horváth Gyula zenekari, valamint Szentgyörgyi Katalin és Csch Béla közreműködésével.

★

Április 3-án, a Petőfi Akadémia sport- és kultúrcsoportja látogat meg bennünket. Reggel zenés ébresztő alatt, a nap folyamán megtekintik az épülő várost és a Vasművet. A délutáni folyamán a Petőfi Akadémia különböző sportszakosztályai: kézilövő, futball és stb. mérkőzésekkel szerepelnek. Estelelé pedig a kultúrcsoport tart szabadtéri előadást, melynek keretében a Petőfi Akadémia énekkara is szerepelni fog.

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE, az MDP Dunai Vasmű Pártbizottságának lapja.
Felelős szerkesztő: Lombos Ferenc
Szerkesztők: Fürjes János
Szerkesztőség: Dunai Vasmű Építkezés 7. locka
Felelős kiadó: Hocsa László
Nyomatott a Szikra Lapnyomda kőrösgépeiben.
Budapest, VIII., József-körút 5.
Felelős nyomdavezető: Hulcsár Mihály

MI A HAZA...

Részlet A. Beck „Volokalamszki országút" című regényéből

...Megvártam, míg Dordia beleírt. Aztán megkérdeztem egy vöröskatonától:

— *Tudod hogy mi a haza?*

— *Tudom, zászlóalparancsnok elvtárs.*

— *Nos feleli...*

— *A mi Szovjetuniónk, a mi földünk.*

— *Helyes. Ülj le!*

Megkérdeztem egy másikról:

— *Hát te, hogy válaszolnál arre?*

— *A haza az a hely, ahol születtem. Hapu is mondtam... az a otthon...*

— *Ülj le. Es te?*

— *A haza? A mi szovjetormányunk... Vegyük, mondjuk Moszkvát... Azt, amit épp most védelmezünk... En nem voltam benne... En nem láttam, de ez a haza...*

— *Szóval nem láttad a hazádat?*

A katona hallgatott.

— *Mi hát akkor a haza?*

Kértek, magyarázzam meg.

— *Jól van, megmagyarázom... Valamennyien helyesen mondtátok. de... Elni akarsz?*

— *Akarok.*

— *Hát te?*

— *En is.*

— *Hát te? Aki nem akar élni, emelje fel a kezét.*

Egyetlen kéz sem emelkedett fel. De a fejük már nem lógatt le, a katonákban felébredt az érdekódés Ezekben a napokban sokszor hallották a „halál"-t, ám nedig az életről beszéltem nekik.

Mindnyájan élni akarlok? Helyes. Fogj meg egy szónokot és kérdezd meg tőlet „Akarsz élni?" s azt szúmnógli: „Akarok." És mit csinálsz, szónyok hogy életben maradj?" Vért szicok." Hát te katona, mit fogsz tenni, hogy életben maradj?

A vöröskatona hallgat. Kérdem tőle:

— *Te nős vagy?*

— *Igen.*

— *Szereted a feleséged?*

Zavarba jött.

Feleli, szereted?

— *Ha nem szeretném, nem vettem volna el.*

— *Helyes. Vannak gyermekeid?*

— *Igen, egy fiú, meg egy lány...*

— *Házad van?*

— *Van.*

— *Jó ház?*

— *Nekem is...*

— *Akarsz-e hazamenni, gyermekeidet, feleségedet megölelni?*

— *Most nem jöhet szóba a hazamenetel... Harcolni kell.*

— *Hát a háború után? Haza akarsz menni?*

— *Ki az, aki nem akar?...*

— *Nem, nem akarsz!...*

— *Hogy-hogy nem akarok?*

— *Téled függ, hogy visszatérsz-e vagy sem. Minden raitad múlik. Életben akarsz maradni? Akkor el kell pusztítanod azokat akik téged akarnak megölni. De mit tettél, hogy a harcban megőrizd életedet és a háború után hazatérj? Puskával-jól lőssz?*

— *Nem...*

— *No látod... Akkor nem élöd meg a németet. Az öl meg téged. Nem fogsz élve visszatérni. Tudsz gyorsan előre futni?*

— *Megy valahogy...*

— *Jól búszol a iöldön?*

— *Nem.*

— *No látod... lelő a német. Akkor hát miért mondod, hogy élni akarsz? Tudsz-e jól gránátot dobni? Jól tudod-e ölczáni, beásni magad?*

— *A beásással nincs baj.*

— *Nem igaz. Csak úgy immel-ámmal ásod be magod. Hánuszor kellett kénuszeríteni, hogy bontsad szét a fedezéke! teleiét?*

— *Egyszer...*

— *Es ezek után azt állítod, hogy élni akarsz?*

— *Megkérdezük a szónyogtól: „Mit csinálsz, hogy életben maradj?" „Vért szívok" — felelte. Es te vöröskatona, mit teszel? Feleljl! Hallgatsz? Nem, te nem akarsz élni. Igaz, elvtársak? Vejjon akar-e élni?*

Már látom: mosolyognak. Kissé könnyebb lett a szívük. A vöröskatona pedig igy szól:

— *Igen, élni akarok. zászlóalparancsnok elvtárs.*

— *Nem elég akarni... Az akarattelteket kell alátámasztani. Csak mondod, hogy élni akarsz. De mit cselekszel? Magad dőlsz önnön sírodba. Pedig én horoggal húzlak ki onnan.*

Mindenki felnevetett. Ő ma éta először hallottam tiszta szívből jövő kacagást. Folytattam:

— *Mikor fedezékek kavenüben készült fedelet szétszedtétel veletek, a ti érdekelekben teszem. Hiszen nem én ülök ott. Amikor szúllak, hogy nem tisztítottad meg a fegyvert, a ti érdekelekben teszem. Abból a fegyverből nem én fogok tüzelni. Minden, amit követelek tőletek, minden parancs, a ti érdekeletket szolgálja. Most már tudod, hogy mi a haza?*

— *Nem, zászlóalparancsnok elvtárs.*

— *A haza ti vagytok. Pusztítsd el, aki téged akar elnusztítani. Kinek az érdeke ez? A tiéd! A feleségedé, apádé, gyerekeié! Mi a haza? Te magad, családod, feleséged, gyereked.*

A katonák hallgatták szavaimat. E mellettem ülő Dordia leiét hátra hajtva, reám fúgegesztette szemét Néha-néha, amikor egy-egy höpihe ér szempillájára ereszkedett, hunyoritott, időnként önkénytelen mosolu ült az arcán.

Beszédem neki is szólt. Szerettem volna, hogy Dordia, politikai megbizott, azi a löbbivel együtt készült az első harcra, meggyőződik arról, hogy a háború kegyetlen elanigazsága nem a „halj meg", hanem az „éld meg" szóban rejlik.

Nem használtam az „ösztön" szót, de azért az élősemtartás e mindenn betöltő érzésére gondoltam.

— *Az ellenség el akar pusztítani téged is, feleségedet is — folytattam.*

— *Az, amire tanítalak, az, amit követelek tőlelek, a vöröskatona: pusztítsd el! Tanuld meg, hogyan kell elpusztítani az ellenséget, mert nekünk élni kell. Valamennyien, valamennyien ezt közeltjük, ezt parancsoltik: pusztítsd el, mi élni akarunk. Es te is követeld, követelni kell bajtársaidtól — ha élni akarsz — öld meg az ellenséget! Követeld a löbbiektől: ne hagud magad megölni, ellenben létty azon, hogy te végezz az ellenséggel! Jól mondtad, hogy a haza a Szovjetunió, Moszkva. De a haza azonkívül te is, én is, mi valamennyien, családunk, anyánk, feleségünk és gyermekünk. Ok követelik tőletek, hogy élj és öljl Lehet, hogy négis elér majd a golyó. Mindegy: előbb öli. Pusztítsd, amennyit csak el tudsz pusztítani! Ezzel megmented ő t is. Ő t is, ő t is (itt újra! mutattam a katonákra) Elvtársak, foglalátok el helyetteket a lövészárkokban, vegyétek kezétekbe fegyvereiteket. En, aki parancsnokolok vagyok eleget akarok tenni asszonyaink és anyáink követelésének — és ez népünk követelése is —, harcba akarlak vinni benneteket, de nem meghalni, hanem azért hogy — éljetek! Megértettétek? Rendben van! Századparancsnokok! Vezessétek fel az embereket a tüzelőállásokba.*